

Dra in riktigt mycket luft och håll andan. Ja, håll andan nu. Inte släppa ut. Nu håller du andan och fortsätter göra så medan du läser de första sex albumen av Walking Dead. Du kan bli lite yr, ändra ansiktsfärg och kanske till och med känna av en viss ansträngdhet men ignorera det och bläddra på... album ett, album två... ja håll igen... album tre och fyra... goda råd är dyra och fuskar du nu så... album fem, men oj vad du är nära slutet... i dubbel bemärkelse... album sex... andas ut, låt luften komma in, låt nerverna slappna av och försök få rätt ansiktsfärg igen. Allt ok?

Bra! Välkommen till den stora utandningen efter en tids andnöd. Vi har kommit till stormens öga. Andas ut, andas in och reflektera över allt det som hänt, som ligger där och maler, obearbetat. Dags att ta itu med skamkänslor, ångest och lite hederlig Post-Traumatic-Stress-Disorder. Dags att bekänna gamla som nya synder. Dags att bli människa. Dags att älska och förlåta. Dags att förlora vänner i det förrädiska lugnet. Dags att skörda grönsakerna som nu står gröna innanför fångelsets murar. Välkommen till volym sju av The Walking Dead, Lugnet före...

För oavsett vad som händer framöver så skulle albumet lika väl kunnat heta Lugnet efter... för efter de senaste episoderna av actionbetonat ultravåld och vidrig tortyr så stannar nu allt upp. Andas in, andas ut. Gruppen hinner leva, hinna känna efter... på gott och ont. Och man skulle kanske kunna tycka att detta är tråkigt. Att avsaknaden av tempo och krutrök skulle vara ett problem men inte, jag tycker precis tvärtom. Dags för människorna att hinna vara människor och inte bara jagade djur.

Jag anser att Walking Deads stora behållning är seriens fingertoppskänsla för känslor och mänskliga nyanser. Att oavsett blodmängd och zombiestatistik så är det gruppen och dess beståndsdelar som är det mest intressanta och det som lyfter serien till nivåer över det traditionella blodbadet. Den mediala zombiehistorien brukar tillskrivas saker som samhällskritik som konsumtionsmönster och upplopp eller vår rädsla för pandemi och annat otyg. Men jag hittar ingen inbyggd kritik mot samhället, ingen politisk agenda och ingen onyanserad blodtörst i Robert Kirkmans författarskap. Istället är det känslor och nerver som driver handlingen framåt. Gruppens överlevnad och därigenom individens dito är det som ligger i fokus. En dålig kärlekshistoria, ett barn som snart skall födas och en kvinnas kamp mot sina inre demoner är fundamentet i volym sju och detta paras med det dagliga livet och förberedelserna för framtida problem. Så skräcken tonas ner och ligger och bubblar istället för att stänka ut över väggarna och känslorna ges utrymme istället för att drunkna i en balja blod.

Nej, om någon nu tror att jag gått vilse i en sunkig roman av **Paulo Coelho så ber jag om ursäkt och dementerar detta å det grövsta. Nej det är samma gamla kvalitativa Walking Dead men lite från en annan vinkel, med en lätt skiftning i sitt fundament. Lika bra som innan och ännu ett spännade och intressant album i väntan på den storm som antagligen kommer i volym åtta. Andas in...**

För övrigt har Herman Geijer skrivit ett alldeles utmärkt förord där han belyser hur mycket gruppen betyder för vår överlevnad om en zombiekatastrof en dag inträffar. Och han borde veta då han är ledare för ABF:s kurs "Att överleva zombiekatastrofen".

Han driver även bloggen "Nej tack zombies" och podcasten "Swedish Zomcast".